

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. Z.**
bytem L. 32, X V. u L. n. B.
zastoupený advokátem Mgr. Vítězslavem Dohnalem
sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **I. Č. t. i. a. s.**
sídlem O. 2681/6, P. 3
II. Ing. A. K.
III. P. K.
oba bytem L. 80, X V. u L. n. B.
oba zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Maxmiliánem Jaškou
sídlem Legionářská 1085/8, Olomouc
IV. M. J.
bytem b. H. 27/20, X P.
V. O. L.
sídlem L. 35, X V. u L. n. B.

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. KUOK 31641/2018

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 19. 3. 2018, č. j. KUOK 31641/2018 a rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 25. 7. 2017, č. j. MMPr/095175/2017/ToP, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta se sídlem Příběnická 1908/12, 390 01 Tábor.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Magistrát města Přerova, Odbor stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, č. j. MMPr/139652/2012/Kl, na žádost manželů P. a Ing. A. K. (dále jen „stavebníci“) umístil stavbu vodního díla „Víceúčelová nádrž Hambálek“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. L. (dále jen „Nádrž“).
2. Dne 27. 12. 2012 požádali stavebníci o povolení stavby *Nádrže* a související povolení k nakládání s povrchovými vodami. Magistrát v působnosti vodoprávního úřadu a současně speciálního stavebního úřadu žádosti rozhodnutími ze dne 15. 3. 2013, 7. 8. 2013 a 7. 11. 2016 vyhověl, jeho rozhodnutí však byla vždy rozhodnutími žalovaného ze dne 20. 5. 2013, 5. 11. 2014 a 28. 2. 2017 zrušena a věc byla vrácena magistrátu k dalšímu řízení.
3. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017, č. j. MMPr/095175/2017/ToP, magistrát i počtvrté žádosti stavebníků vyhověl. Výrokem I. vydal stavebníkům povolení k nakládání s povrchovými vodami v podobě odebírání vody z vodního toku Ř. v L. o stanoveném množství, výrokem II. stanovil povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami, výrokem III. stanovil minimální zůstatkový průtok ve vodním toku pod odběrným místem, výrokem IV. uložil stavebníkům povinnost po vybudování stavby zpracovat manipulační řád vodního díla a předložit jej vodoprávnímu úřadu ke schválení před kolaudací, výrokem V. vydal stavební povolení ke stavbě vodního díla, výrokem VI. stanovil celkem 17 podmínek pro provedení stavby a výrokem VII. rozhodl o zařazení stavby do IV. kategorie technicko-bezpečnostního dohledu.
4. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 3. 2018, č. j. KUOK 31641/2018, změnil rozhodnutí magistrátu doplněním části jeho odůvodnění a ve zbytku jej potvrdil.
5. Žalobce je vlastníkem pozemků parc. č. X, X (jehož součástí je stavba mlýna č. p. X), X, X, X, X, X, X a X v k. ú. L., sousedících s pozemky, na nichž je *Nádrž* umísťována. Se stavbou od počátku nesouhlasí s odůvodněním, že v důsledku stavby *Nádrže* může dojít ke změně hladin podzemních vod, což může mít negativní vliv na množství vody ve studních, které jsou jeho jediným zdrojem vody, a dále na statiku jeho stavby, neboť by mohlo dojít k podmáčení.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobou doručenou soudu dne 21. 5. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se k žalobě obsáhle písemně vyjádřil a navrhl její zamítnutí. Pro přehlednost soud stručně shrnuje v odstavcích žalobní body spolu s vyjádřením žalovaného.
7. Žalobce předně zdůraznil, že územní rozhodnutí stanovilo stavebníkům povinnost doložit k žádosti o stavební povolení hydrologické posouzení zpracované oprávněnou osobou dle zákona č. 360/1992 Sb., která prověří, že stavba *Nádrže* negativně neovlivní stávající poměry a režim podzemní vody ve vazbě na nemovitost žalobce. Hydrogeologický posudek Ing. T. z listopadu 2012 konstatoval, že *Nádrž* bude založena mělce pod stávajícím terénem v hloubce cca 0,5 m pod úrovní stávajícího terénu tak, aby nedošlo ke styku s hladinou podzemní vody a pod dnem rybníka zůstala jílovitá vrstva mocnosti cca 0,5 až 0,7 m, aby se nemuselo provádět přetěšňování dna, přičemž tímto opatřením nebude ovlivněna stávající hladina podzemní vody. V rozporu s tím však projektová dokumentace ve znění ke dni 15. 5. 2016 uvádí, že minimální tloušťka těsnící jílovitopísčité zeminy ve dně nad šterkovitým podložím musí být (jen) 30 cm a že v případě, že při těžbě bude zasaženo do šterkových vrstev, bude dno a svahy následně přetěšněny jílovitou zeminou s horní skryvky v tloušťce 30 cm. Projektová dokumentace tedy minimální tloušťku těsnící jílové vrstvy nezbytné k tomu, aby nemuselo dojít k přetěšnění dna, nerespektuje a s přetěšněním dna, od něž hydrogeologický posudek odrazuje, počítá. Žalovaný se ani přes námitku žalobce k uvedenému rozporu nevyjádřil a snažil se jej přejít odkazem na zprávu o inženýrsko-geologickém a hydrogeologickém průzkumu Ing. T. z června 2013, která sice potvrdila založení dna *Nádrže* minimálně 0,3 m nad šterkovým podložím, avšak k otázce ovlivnění podzemních vod ve vazbě na stavbu žalobce se nevyjádřila.

Žalovaný v reakci na žalobní bod opětovně odkázal na uvedenou zprávu o inženýrsko-geologickém a hydrogeologickém průzkumu a dále na skutečnost, že v souladu s doporučením Ing. T. vložil magistrát do rozhodnutí podmínku č. 14 o nutnosti provádění trvalého geologického dozoru při realizaci stavby a zejména zakládání dna *Nádrže*.

8. Dále žalobce žalovanému vytkl, že žalovaný v rozporu se skutečností uvedl, že námitky žalobce ze dne 5. 12. 2016, které v předchozím zrušujícím rozhodnutí výslovně uložil magistrátu vypořádat (nezahrnutí podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany přírody do výroku rozhodnutí, vydání rozhodnutí bez předchozích čerpacích zkoušek či monitorovacího vrtu, nesrovnalosti v sondách a posudcích Ing. T., nevydání povolení k zasypání původního ramene vodního toku Ř., nevypořádání se s posudky Ing. Z.), magistrát skutečně vypořádal. Magistrát tak však neučinil.

Žalovaný odkázal na str. 14 – 23 rozhodnutí magistrátu a str. 21 – 27 vlastního rozhodnutí, kde se s námitkami žalobce vypořádal. Uvedl, že se námitky žalobce do značné míry opakovaly a že byl proces vodoprávního řízení značně nepřehledný v důsledku mnoha odvolání a soudních žalob, avšak projektová dokumentace byla na základě námitek žalobce několikrát přepracována a výsledné rozhodnutí garantuje, že žalobce nebude na svých právech přímo dotčen.

9. Dále žalobce namítal, že správní orgány v rozporu s § 111 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nezkoumaly soulad projektové dokumentace s požadavky vyhlášky č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích pro vodní díla.

Žalovaný uvedl, že v souladu s § 111 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad přezkoumává soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím a dále se zabývá její úplností, přehledností, tím, zda jsou v ní odpovídající míře řešeny obecné technické požadavky na výstavbu, zda je zajištěn příjezd ke stavbě a včasné vybudování technického vybavení potřebního k řádnému užívání stavby a zda odpovídá požadavkům dotčených orgánů. Za její technickou stránku však ručí projektant, nikoli správní orgán.

10. Dále žalobce namítal, že nebyl vyjasněn účel *Nádrže*, a tudíž nebylo možné posoudit splnění technických požadavků na daný typ vodního díla, ani posoudit, zda vybudování díla dostatečně odůvodňuje zásah do zákonem chráněných zájmů (vodních doků, významných krajinných prvků, dřevin, ZPF atp.), a jsou tudíž nepřezkoumatelná i souhlasná stanoviska dotčených orgánů.

Žalovaný zdůraznil, že náležitosti povolení k nakládání s vodami upravují § 3 a 7 vyhlášky č. 432/2001 Sb. Dále uvedl, že magistrát stanovil ve výroku I. svého rozhodnutí účel nakládání s vodami v souladu s přílohou č. 4 vyhlášky č. 414/2013 Sb. účel užití vody (Č 02) – jiný, jiné další výše neuvedené (25, 33), s čímž souvisí i účel užití samotného vodního díla.

11. Dále žalobce namítal, že správní orgány v rozporu s § 111 odst. 1 stavebního zákona uvedly, že jim nepřísluší hodnotit projektovou dokumentaci, a tudíž nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť správní orgány odmítly provést důkaz odborným posudkem Ing. L., který neúplnost a rozpornost projektové dokumentace *Nádrže* popisuje a vyplývá z něj vážné riziko ohrožení žalobcovy nemovitosti, čímž je rozhodnutí také nepřezkoumatelné.

Žalovaný uvedl, že mu zpochybňování technické stránky projektové dokumentace nepřísluší, neboť za ni odpovídá odborně způsobilá osoba (projektant), mající k této činnosti oprávnění. Dále ve vztahu k námitkám uvedeným v posudku Ing. L., potvrzenému posudkem Ing. V., žalovaný s odkazem na str. 7 Technické zprávy a výkres F. 13 a posudek Ing. Ž. ze dne 14. 1. 2013, řešící možné následky havárie předmětného vodního díla, uvedl, že dle jeho názoru nedojde ke zhoršení odtokových poměrů v lokalitě ani k zaplavení nemovitosti žalobce při rozlivu Q_{100} vodního toku Říka. Rovněž žalovaný poukázal na toliko doporučující charakter technických norem.

12. Dále žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s žalobcem předloženým znaleckým posudkem Ing. Zimové, prokazujícím nemožnost umístit v dané lokalitě *Nádrž* z důvodu škodlivého zásahu do významných krajinných prvků, ačkoli k tomu byly povinny.

Žalovaný uvedl, že znalecký posudek hodnotící stavbu z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny není pro dané vodoprávní řízení relevantní, jelikož směřuje vůči obsahu závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, jehož obsah nepřísluší vodoprávnímu úřadu hodnotit. Dále žalovaný uvedl, že v době vydání závazného stanoviska (15. 8. 2012) žalobcem doložené posudky Ing. Z. z r. 2013 a 2015 neexistovaly, tudíž je nelze vůči obsahu tohoto stanoviska uplatnit, neboť obecně nelze požadovat přehodnocení jakéhokoli správního uvážení na základě podkladů získaných až následně. Posudek z roku 2013 a dodatek z roku 2015 neosvědčuje stav v roce 2012, což se může dotýkat zejména otázky výskytu zvláště chráněných druhů.

13. Dále žalobce namítl, že v rozporu s § 67 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, nebyl proveden biologický průzkum, ačkoli dojde na velkém území k zásahu do významných krajinných prvků (vodní tok, údolní niva), bude ovlivněn krajinný ráz, dojde ke kácení řady dřevin a budou narušena či zaniknou mnohá stanoviště řady rostlin a živočichů, a to i ohrožených, což vyplývá i z posudků Ing. Z. a RNDr. Ch., jimiž se však správní orgány nezabývaly.

Žalovaný odkázal na projednání připomínek Moravského ornitologického spolku orgánem ochrany životního prostředí dne 5. 3. 2013, který konstatoval, že umístění *Nádrže* v lokálním biocentru není v rozporu s jeho funkcí a že existence vodní plochy spolu s litorálem o dostatečné ploše naopak vytvoří lepší podmínky pro fungování biocentra v údolní nivě a při dodržení podmínek závazného stanoviska ze dne 15. 8. 2012 dojde i ke zlepšení druhové diverzity území v nivě. Jelikož orgán ochrany přírody nepovažoval zpracování biologického hodnocení dle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny za nezbytné, magistrát tuto povinnost stavebníkům neuložil. Dále žalovaný uvedl, že otázka povolování výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů je předmětem samostatného řízení a je od problematiky zásahu do významného krajinného prvku oddělena, byť spolu tyto otázky mohou souviset. Zdůraznil rovněž, že v případě zjištění výskytu zvláště chráněných druhů, do jejichž přirozeného vývoje by bylo realizací záměru zasahováno, by byl investor povinen obstarat veškeré podklady, tj. i rozhodnutí dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

14. Dále žalobce žalovanému vytkl, že mu odňal právo na přezkum prvoinstančního rozhodnutí, neboť podstatnou část chybějících úvah magistrátu sám doplnil, a to v rozsahu 3 stran, což je v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“).

Žalovaný uvedl, že se i s ohledem na procesní ekonomii rozhodl chybějící úvahy magistrátu doplnit, jelikož se ztotožnil s výrokem rozhodnutí, nadřízený orgán ochrany přírody potvrdil závazné stanovisko, proti němuž směřovala část odvolacích námitek a jelikož magistrát již o věci rozhodoval třikrát. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že správní řízení tvoří jeden celek, a tudíž není náprava vad odvolacím orgánem vyloučena. Dále uvedl judikaturu, která se dle jeho názoru shoduje na tom, že k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nedochází, pokud došlo ke změně za stejného důkazního a právního stavu. Magistrát by tak důkazní řízení nijak nedoplňoval a pouze by v části odůvodnění doplnil úvahy a výklad právních předpisů.

15. Dále žalobce namítl, že stavebníci v rozporu s § 4 odst. 2 a § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nedoložili závazné stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahu do významného krajinného prvku. Stanovisko z 15. 8. 2012, pořízené pro územní řízení, nebylo dle žalobce pro řízení o povolení k nakládání s vodami dostatečné, neboť neposuzovalo projektovou dokumentaci pro vodoprávní řízení.

Žalovaný k námitce uvedl, že orgán ochrany přírody vydal své kladné stanovisko jako podklad pro povolení stavebního, resp. vodoprávního úřadu, a to poté, co se seznámil se záměrem, se situací na místě a s přihlédnutím k podkladům, jejichž obsah a rozsah závisí na uvážení tohoto orgánu, přičemž dospěl k závěru, že záměr není takového rozsahu, aby poškodil či zničil významný krajinný prvek, tj. údolní nivu a vodní tok Říku, a rovněž k minimalizaci negativních vlivů na významný krajinný prvek podmínil souhlasné závazné stanovisko respektováním stanovených podmínek. Žalobce nadto dle žalovaného v žalobě

nekonkretizoval, v čem správní orgán vydáním souhlasného stanoviska nechránil veřejný zájem.

16. Dále žalobce namítal, že podmínky závazného stanoviska ze dne 15. 8. 2012 nebyly zahrnuty do výroku rozhodnutí magistrátu, čímž byla omezena možnost dohledu příslušného orgánu nad jejich plněním a tím bylo zasaženo do životního prostředí žalobce.

Žalovaný uvedl, že podmínky stanovené předmětným stanoviskem byly převzaty do výroku (podmínek) územního rozhodnutí ze dne 1. 11. 2012, a tudíž již nebylo třeba je znovu vkládat do výroku rozhodnutí o povolení stavby.

17. Dále žalobce namítal, že závazné stanovisko ze dne 15. 8. 2012 je nezákonné, neboť neobsahuje úvahy o zhodnocení míry narušení obnovy významných krajinných prvků a zhodnocení míry ohrožení či oslabení jejich stabilizační funkce realizací *Nádrže*, tj. je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což nenapravil ani nadřízený orgán v potvrzujícím stanovisku ze dne 6. 2. 2018, neboť věcně nereagoval na odvolací námitky a odmítl stanovisko konfrontovat se závěry znaleckého posudku.

Žalovaný v reakci na tento žalobní bod popsal vleklý proces přezkoumávání předmětného závazného stanoviska ze dne 15. 8. 2012, avšak zdůraznil, že stanovisko je platné. Dále poukázal na usnesení žalovaného ze dne 23. 10. 2017, č. j. KUOK 92976/2017, jímž bylo zastaveno přezkumné řízení ve věci předmětného stanoviska a v němž žalovaný uvedl, že předmětné závazné stanovisko je nezákonné toliko z důvodu nedostatečnosti odůvodnění, tj. po formální, nikoli věcné stránce.

18. Dále žalobce namítal, že stavebníci nedoložili souhlas orgánu státní správy lesů s dotčením pozemků v ochranném pásmu lesa pro účely vodoprávního řízení (souhlas udělený v územním řízení nestačí).

Žalovaný uvedl, že souhlasy orgánů státní správy lesů byly vydány jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby i pro rozhodnutí o povolení stavby a jejich podmínky jsou součástí územního rozhodnutí, tudíž není třeba, aby byly znovu zopakovány ve stavebním povolení.

19. Dále žalobce namítal, že stavebníci nedoložili závazné stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahu do krajinného rázu ve smyslu § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žalovaný uvedl, že stavba *Nádrže* daných charakteristik a rozměrů v daném prostoru není stavbou, která by mohla snížit, natož změnit krajinný ráz. Popsal, že dotčené území leží v údolní nivě, je z jedné strany ohrazeno lesním porostem a z druhé strany vodním tokem s břehovým porostem v zemědělské krajině. V těsné blízkosti se nachází nevelká osada s historickými i novějšími budovami pro bydlení. Rybníky v údolní nivě jsou dle žalovaného běžnou součástí středoevropské krajiny a často bývaly budovány u mlýnů a jiných technických staveb ve vazbě na vodní toky.

20. Dále žalobce namítal, že správní orgány porušily zásadu rovného přístupu k účastníkům řízení, neboť se bez řádného odůvodnění odmítly zabývat žalobcem předloženými důkazy a nereagovaly na vytýkané nedostatky projektové dokumentace a hydrologického posouzení.

Žalovaný uvedl, že magistrát vyhověl žádost stavebníků, neboť předložili veškeré zákonem vyžadované podklady.

21. Podáním ze dne 20. 8. 2018 požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě, k níž doložil znalecký posudek zpracovaný dne 31. 7. 2018 RNDr. P. B., znalcem v oboru vodní hospodářství, a RNDr. J. N. se odbornou způsobilostí v oboru hydrogeologie a sanační geologie, z nichž vyplývá závěr, že podle současného projektu vodního díla dojde k zásadním změnám hydrogeologických poměrů v dané lokalitě s možnými negativními důsledky na žalobcovu stavbu mlýna a studny jako jediného zdroje pitné a užitkové vody.
22. Dále žalobce zaslal soudu dne 4. 9. 2018 repliku k vyjádření žalovaného. V ní zdůraznil, že žalovaným zmiňované doplňující stanovisko z roku 2013 nenavazuje na hydrogeologický posudek z roku 2013, nýbrž na hydrogeologický průzkum z roku 2009, což jsou odlišné listiny s odlišným předmětem zkoumání. Hydrogeologický průzkum toliko zjišťuje a ověřuje geologické a další poměry staveniště, avšak neposuzuje možnost ovlivnění hladiny podzemních vod v okolí stavby. Hydrogeologický posudek stanovil určité limity, dle nichž nebude stavba žalobce ovlivněna, ty však byly v projektové dokumentaci porušeny. Dále žalobce odkázal na obsah jím nově opatřeného znaleckého posudku, který prokazuje, že podmínka č. 6 územního rozhodnutí nebyla splněna. Žalobce dále žalovanému vytkl, že ve vztahu k technickým požadavkům díla ve vyjádření k žalobě toliko zopakoval nepřezkoumatelné argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. Při přijetí závěru žalovaného o nekompetentnosti stavebního úřadu přezkoumávat technickou stránku dokumentace by dle žalobce uplatňování námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona postrádalo smysl. Správní orgány nedávají žalobci dle jeho názoru žádnou možnost se proti záměru, který potenciálně ohrožuje jeho stavbu, jakkoli bránit, pokud se odmítají vypořádat s jeho námitkami opřenými o odborné posouzení. Dále žalobce uvedl, že v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. žádá o přezkum interního sdělení odboru životního prostředí žalovaného ze dne 6. 2. 2018, kterým bylo reagováno na námitky vůči závaznému stanovisku z 15. 8. 2012.
23. Dne 18. 9. 2019 bylo soudu doručeno ještě podání podepsané žalobcem a M. J. (družka žalobce v postavení osoby zúčastněné na řízení), v níž uvedli, že se pokouší se stavebníky o smírné řešení, avšak pro nedůvěru stavebníků k němu nedošlo. Ve vyjádření vyslovili obavu ze zásahu do podzemních vod při hloubení nádrže, neboť neprojektové dokumentace má být výkop udělán v hloubce 1,62 m a 2,4 m, což v obou případech znamená hloubení do štěrkových vrstev, jelikož dle sond Ing. T. v IGP a HGP z r. 2009 je vidět, že se štěrky nacházejí již 1,5 m pod povrchem. O hloubení do štěrkových vrstev vypovídá i výsledek dosažený po odečtení hodnoty 284,98 m, zakreslené ve výkresu Situace u sondy č. 4 v severní části nádrže, a uvedené hloubky dna 283,10 m, což odpovídá hloubení do 1,88 m, přičemž při kontrole sondy č. 4 v IGP 2009 znamená hloubení opět 40 cm do štěrkových vrstev. Závěrem uvedli, že nemají nic proti stavebníkům ani *Nádrži* jako takové, toliko trvají na tom, aby nádrž respektovala hloubení podle HGP z listopadu 2012, který si vyžádali v územním řízení, a stavba byla realizována bez přetěšňování dna a s dodržením vrstvy jílu 0,5 až 0,7 m.
24. Stavebníci se vyjádřili toliko k důvodnosti návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

C) Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

26. Jak soud již v úvodu rozsudku shrnul, případ schvalování předmětné *Nádrže* započal již v srpnu 2012, kdy stavebníci požádali o vydání územního rozhodnutí. Magistrát žádosti žalobců vyhověl a ještě téhož roku v prosinci stavbu pravomocně umístil. Následně však započala letitá série přezkumných a soudních řízení. Ty se týkaly jednak samotného územního rozhodnutí, jehož nezákonnost v podobě rozporu umístění stavby s územním plánem obce L. byla konstatována správními orgány v přezkumném řízení a následně i soudem (stavba byla totiž stavebním úřadem nezákonně umístěna mj. v ploše územního systému ekologické stability, kde územní plán tento typ výstavby nepřipouští), a dále se týkaly také podkladového závazného stanoviska orgánu ochrany přírody ze dne 15. 8. 2012. Krajský soud tak rozhodoval „ve věci *Nádrže*“ již v řízeních vedených pod sp. zn. 65 A 1/2014, 65 A 11/2014, 65 A 59/2015, 65 A 67/2015 a 65 A 43/2017.
27. V poslední z uvedených věcí krajský soud rozsudkem ze dne 15. 11. 2018, č. j. 65 A 43/2017-56, zrušil rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. 3. 2017, č. j. MMR-29172/2016-83/2049, které zamítlo jako opožděné odvolání žalobce proti usnesení žalovaného ze dne 27. 5. 2016, jímž byl zastaveno přezkumné řízení ve věci územního rozhodnutí. Z obsahu předloženého správního spisu nevyplývá, jak po vrácení věci ministerstvo o odvolání žalobce rozhodlo. Žalobce však nenamítl, že by bylo územní rozhodnutí v přezkumném řízení následně zrušeno, a tudíž nebylo možné postupovat ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, tj. zohlednit případné zrušení podmiňujícího aktu, jakým je rozhodnutí o umístění stavby vůči rozhodnutí o jejím povolení.
28. Předmětem tohoto soudního řízení je rozhodnutí o povolení stavby a nakládání s povrchovými vodami, vydané v řízení zahájeném žádostí stavebníků ze dne 27. 12. 2012. Délka tohoto řízení byla poznamenána jednak zmíněnou sérií sporů týkajících se rozhodnutí o umístění stavby, kvůli nimž bylo řízení opakovaně přerušováno, zejména však skutečností, že žalovaný třikrát za sebou rozhodnutí magistrátu zrušil.
29. Z obsahu správního spisu vyplývá, že poprvé žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 20. 5. 2013, č. j. KUOK 45084/2013, rozhodnutí magistrátu pro nepřezkoumatelnost, neboť konstatoval, že nad rámec popisu průběhu správního řízení, soupisu podkladů a citace právních norem neobsahovalo rozhodnutí magistrátu žádné hodnotící úvahy, aplikaci právních norem na posuzovaný případ ani vypořádání námitek účastníků řízení. Podruhé žalovaný zrušil rozhodnutí magistrátu rozhodnutím ze dne 5. 11. 2014, č. j. KUOK 97647/2014, a to z důvodu nezákonnosti, kterou shledal v tom, že magistrát neučinil součástí výrokové části rozhodnutí podmínky stanovené v závazném stanovisku orgánu ochrany přírody (pozn. soudu – v té době se jednalo o stanovisko ze dne 4. 9. 2014, které nahradilo „dočasně“ zrušené stanovisko ze dne 15. 8. 2012). Potřetí žalovaný zrušil rozhodnutí magistrátu rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. KUOK 23493/2017. Ve vztahu k podmínkám závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, které magistrát opět neučinil součástí výroku rozhodnutí, žalovaný uvedl, že v době vydání rozhodnutí magistrátu bylo původní stanovisko ze dne 15. 8. 2012 „opět“ platné a jelikož jeho podmínky již byly převzaty do rozhodnutí územního, nebylo třeba je znovu přejímat do rozhodnutí ve věci povolení stavby. Žalovaný však vytkl magistrátu, že se nezabýval námitkami týkajícími se zasypání původního ramene (meandru) vodního toku Ř., přičemž současně upozornil, že pro řádné vypořádání uvedených námitek je třeba, aby nejprve příslušný vodoprávní

úřad rozhodl o tom, zda je toto původní rameno vodním tokem ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Dále opětovně magistrátu vytknul, že i nové rozhodnutí je založeno toliko na popisu průběhu řízení, citaci právních předpisů a soupisu podkladů, aniž by byly výroky rozhodnutí řádně zdůvodněny. Dále uložil magistrátu, aby stavebníkům stanovil povinnost měřit množství odebrané povrchové vody a vyjasnit otázku platby za ni. Závěrem žalovaný uvedl, že se již nezabýval dalšími námitkami odvolatelů, neboť by jejich vypořádání nemohlo na výsledku odvolacího řízení ničeho změnit, a tudíž se s těmito námitkami vypořádá v novém rozhodnutí magistrát.

30. Ačkoli žalobce akcentoval zejména námitku věcnou, tj. nesplnění požadavku územního rozhodnutí, aby bylo před vydáním stavebního povolení doloženo hydrologické posouzení zpracované oprávněnou osobou o tom, že stavba *Nádrže* negativně neovlivní stávající poměry a režim podzemní vody ve vazbě na nemovitost žalobce, zabýval se soud nejprve námitkami existence zásadních vad napadeného rozhodnutí, zejména jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jakož i námitkami existence zásadních vad řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., z nichž lze zejména akcentovat námitku odnětí práva na přezkum prvoinstančního rozhodnutí.

31. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí zní takto:

„rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru stavebního úřadu a životního prostředí č. j.: MmPr/095175/2017/ToP ze dne 25. 7. 2017 se mění v části odůvodnění tak, že na str. 25 se před část „Posouzení vodoprávního úřadu“ doplňuje text odůvodnění následovně:

Stěžejním podkladem při vedení správní úvahy o tom, zda vodoprávní úřad požadované nakládání s vodami, povolí či nikoliv je předložený hydrogeologický posudek. Hydrogeologický posudek Ing. T. v závěru mj. konstatuje, že realizací stavby vodního díla „Víceúčelová nádrž Hambálek“ za podmínek stanovených v projektové dokumentaci se nepředpokládá ovlivnění nejbližších okolních vodních děl, staveb ani vodních ekosystémů. Provedeným inženýrsko-geologickým a hydrogeologickým průzkumem byly v prostoru navrhované vodní nádrže zjištěny poměrně příznivé geologické a základové poměry pro vybudování rybníku. Vzhledem k tomu, že se MmPr ztotožnil s dokumenty Ing. T. a nebyl mu předložen žádný oponentní hydrogeologický posudek, který by dokazoval tvrzení odvolatele, byl splněn základní předpoklad pro povolení stavby této vodní nádrže.

MmPr dále zkoumal, jaký vliv bude mít stavba vodní nádrže a příslušné nakládání s vodami na stav vodního útvaru. Dle názoru MmPr se jedná o vodní nádrž, která svými parametry respektuje možnosti dané lokality a přiměřeným způsobem využívá její potenciál. Vodní tok . ze kterého bude realizován odběr povrchových vod, je dostatečně vodný a je schopen povolené množství povrchové vody pro vodní nádrž Hambálek zajistit tak, aniž by došlo k narušení jeho ekologické funkce. Případnou nepříznivou hydrologickou bilanci na vodním toku Ř. ošetřil MmPr výrokem č. III. napadeného rozhodnutí, kterým stanovil na vodním toku (pod odběrným objektem této vodní nádrže) minimální zůstatkový průtok ($Q_{330} = 29 \text{ l.s-1}$). Z důvodu zajištění bezpečnosti, stability a spolehlivosti předmětné vodní nádrže uložil MmPr výrokem č. IV. napadeného rozhodnutí žadatelům zpracování manipulačního řádu pro výše uvedené vodní dílo. Názor MmPr podporuje i stanovisko správce povodí, tj. Povodí Moravy, s. p, zn.: PM038419/2016-203/Pe ze dne 29. 6. 2016, že záměrem nedojde ke zhoršení stavu vodního útvaru a nebude mít za následek nedosažení dobrého stavu/potenciálu vod. Správce povodí dále

předpokládá, že uvedený záměr vzhledem ke svému charakteru, velikosti a dopadu nebude mít negativní vliv na stav vodního útvaru a s výše uvedeným záměrem souhlasí.

Dále je třeba podotknout, že vznik trvalé vodní plochy bude mít příznivý vliv na zadržování vody v krajině. Dojde ke zvětšení zásoby vody v krajině s pozitivním dopadem též na lokální zásoby podzemních vod. Kromě výše uvedených funkcí bude nádrž plnit také biologickou funkci; stává se biotopem vodních a mokřadních druhů rostlin a živočichů.

Žadatelé taktéž disponují platným (kladným) závazným stanoviskem MmPr, oddělení ochrany životního prostředí a památkové péče č. j. MMPR/095125/2012/STAV/ZP/Eh ze dne 15. 8. 2012 a pravomocným územním rozhodnutím č. 157/2012 ze dne 1. 11. 2012 č.j.: MMPR/139652/2012/Kl o umístění stavby vodního díla „Víceúčelová nádrž Hambálek“, které vydal MmPr, oddělení stavebního úřadu a které nabylo právní moci dne 7. 12. 2012. Podmínky závazného stanoviska i podmínky uvedené v souhlasu MmPr, orgánu ochrany zemědělského půdního fondu č. 51/12 ze dne 16. 7. 2012 č.j. MMPR/ 088695/2012/Ha k trvalému odnětí zemědělské půdy zemědělské výroby pro stavbu vodního díla „Víceúčelová nádrž Hambálek“ jsou součástí výroku (podmínek) územního rozhodnutí. MmPr, oddělení stavebního úřadu taktéž žadatelům vydal pod č.j.: MMPR/083777/2016/Kl ze dne 27. 6. 2016 souhlas č. 470/2016 s vydáním rozhodnutí o povolení výše uvedené stavby vodního díla. Se stavbou vodní nádrže souhlasil i správce vodního toku Ř., tj. L. Č. r., s. p., jehož podmínky byly zapracovány do podmínek stavebního povolení (viz podmínka č. 12 na str. 4 napadeného rozhodnutí). Všechny tyto další dokumenty tedy taktéž dokládají a jsou pro MmPr oporou jeho správní úvahy o tom, že předmětnou stavbu vodního díla lze v dané lokalitě povolit.

MmPr byl v průběhu vodoprávního řízení (10. 5. 2017) předložen odvolatelem (R. Z., bytem L. 32) pouze jediný negativní dokument, a to posudek zpracovaný Ing. L. z 12/2006, potvrzený Ing. F. V., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby, ČKAIT 1200179 k projektové dokumentaci stavby vodního díla „Víceúčelová nádrž Hambálek“ vypracované Ing. P. K., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby, ČKAIT 1200100) dne 15. 5. 2016 (revize), číslo zakázky 15515931/803. Posudek napadá technickou úroveň projektové dokumentace, výpočet rozlivu Q100 vodního toku Ř., poukazuje na nerespektování některých českých technických norem a zpochybňuje ekologický přínos projektované vodní nádrže. Závěrem zde Ing. L. uvádí, že předmětnou vodní nádrž, dle stávající projektové dokumentace, nedoporučuje k realizaci.

MmPr k posudku Ing. L. podotýká, že mu nepřísluší zpochybňovat technickou stránku projektové dokumentace Ing. K. Za projektovou dokumentaci, resp. její odbornou část, odpovídá odborně způsobilá osoba (projektant), která má k této činnosti oprávnění. Projektant odpovídá za správnost, celistvost, úplnost, funkčnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu, technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí.

Dle ust. § 111 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad přezkoumává podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, zda je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání

stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, zda předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Za technickou stránku projektové dokumentace však ručí projektant nikoliv správní orgán.

Stavbou vodní nádrže nedojde ke zhoršení odtokových poměrů v dané lokalitě, ani k zaplavení nemovitosti odvolatele při rozlivu Q100 vodního toku Říka, viz projektová dokumentace (F. 1 – Technická zpráva, str. 7, výkres F. 13 - Situace rozlivu při Q100). Pro toto tvrzení lze nalézt oporu i v posudku o potřebě, popř. návrhu podmínek provádění technickobezpečnostního dohledu (TBD) a k zařazení vodního díla do IV. kategorie podle ust. § 61 odst. 4 vodního zákona vypracovaném Ing. Stanislavem Žateckým dne 14. 1. 2013, dle kterého vznikne v případě havárie předmětné vodní nádrže průlomová vlna, která bude menší než Q100, čímž dojde pouze ke škodám na vodním díle samotném.

Technické normy mají v českém právním systému zásadně doporučující, tedy nikoli závazný charakter. Právně závaznými se stanou až tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Technické normy jsou považovány za kvalifikovaná doporučení (nikoliv příkazy) a jejich používání není závazné, nýbrž jen dobrovolné, pokud není dodržení požadavků konkrétních technických norem vyžadováno zákonem nebo vyhláškou. Povinnost postupovat při určité činnosti v souladu s technickými normami může vzniknout především na základě ustanovení právního předpisu, podle něhož ve vztazích jím upravených je nutno dodržovat české technické normy. Teprve v těchto případech lze hovořit o určité závaznosti těchto norem.

Je třeba podotknout, že v průběhu vodoprávního řízení prošla původní projektová dokumentace několika revizemi, jelikož obsahovala některé nesrovnalosti, které bylo třeba odstranit. Projektová dokumentace Ing. K. ze dne 15. 5. 2016 (revize), číslo zakázky 15515931/803 je vypracována v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, v platném znění a respektuje závěry inženýrsko-geologického a hydrogeologického průzkumu a hydro-geologického posudku Ing. T. I přes výše uvedené argumenty Ing. L. je MmPr toho názoru, že předmětnou vodní nádrž lze v dané lokalitě povolit.

Znalecký posudek č. 19 – 2013 ze dne 17. 4. 2013 vypracovaný Ing. E. Z. ve věci narušení obnovy významných krajinných prvků a ovlivnění stabilizační funkce územního systému ekologické stability území, který byl předložen KÚOK v rámci předchozího odvolacího řízení, a který negativně hodnotí předmětnou stavbu vodní nádrže z hlediska zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, není pro vodoprávní řízení vedené MmPr ve věci povolení stavby vodního díla a nakládání s vodami relevantní. Znalecký posudek Ing. Z. směřuje do závazného stanoviska MmPr, oddělení ochrany životního prostředí a památkové péče č. j. MmPr/095125/2012/STAV/ZP/Eh ze dne 15. 8. 2012 a nikoliv do vodoprávního řízení. Vodoprávnímu úřadu MmPr nepřísluší hodnotit obsah závazného stanoviska, jehož vydání je v kompetenci MmPr, oddělení ochrany životního prostředí a památkové péče. Proto při hodnocení předložených podkladů vyhodnotil znalecký posudek Ing. Z. tak, že se netýká předmětného vodoprávního řízení a již se jím dále nezabýval.

Dle názoru MmPr tedy žadatelé splnili zákonné podmínky a doložili všechny požadované podklady, které jim ukládá vyhláška č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů, potřebné pro vydání stavebního povolení a povolení k nakládání s vodami a MmPr tudíž neshledal důvod pro nevydání těchto povolení.

Na základě výše uvedeného dospěl MmPr ke zjištění, že stavba vodního díla „Víceúčelová nádrž Hambálek“ a příslušné povolení k nakládání s vodami nejsou v rozporu s vodohospodářskými

zájmy a předpisy, nejsou narušena práva a právem chráněné zájmy jiných nad míru danou obecně závaznými právními předpisy a není ohrožena bezpečnost a zdraví osob, a proto na základě provedeného vodoprávního řízení, předložených podkladů a stanovisek MmPr posoudil předloženou žádost a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I. – VII. napadeného rozhodnutí.

V ostatním se rozhodnutí potvrzuje.“

32. Žalovaný přitom uvedl, že rozhoduje v souladu s ustanovením § 89 odst. 1 a 2 a § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 s. ř.
33. Judikatura správních soudů v zájmu spravedlivého požadavku účastníků řízení na včasném vyřízení jejich záležitosti zdůrazňuje, že by odvolací správní orgány neměly postupovat právně formalisticky a že ke zrušení napadeného rozhodnutí prvního stupně a vrácení věci by se měl odvolací správní orgán uchýlovat jen v těch případech, „kdy nejde jinak“, tedy kdy případné vady a nedostatky nelze napravit zrušením jen části rozhodnutí, případně jeho změnou. Zrušení rozhodnutí je tak až krajní možností, jak řešit vady a pochybení správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, 3837/2019 Sb. NSS).
34. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*není namístě, aby správní soudy podporovaly již tak dosti rozšířený alibismus a přehnanou opatrnost nadřízených správních úřadů, jež odmítají převzít odpovědnost za výsledek správního řízení, neboť takový přístup by vedl k neefektivnímu a ne hospodárnému oddalování konečného vyřešení případu*“.
35. Podle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*
36. Podle odst. 5 téhož ustanovení *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*
37. V posuzované věci žalovaný na str. 17 v odst. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že souhlasí s názorem žalobce, že magistrát v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvádí, jakými úvahami se řídil při hodnocení a výkladu správních předpisů, které na rozhodovanou věc aplikoval a na jejichž základě rozhodnutí vydával. Magistrát se dle žalovaného sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkami odvolatelů, nicméně správní úvaha podporující výrokovou část rozhodnutí zde chybí. Dále žalovaný uvedl, že mu však právní úprava umožňuje popsané pochybení magistrátu napravit, a proto změnil napadené rozhodnutí v části odůvodnění a chybějící odůvodnění doplnil.
38. Změna rozhodnutí, jeho části či změna části jeho odůvodnění, jakkoli je judikaturou preferovaným způsobem rozhodnutí odvolacího orgánu, však není možná za všech okolností, neboť rychlost a hospodárnost není základním cílem řízení. Tím je vydání zákonného rozhodnutí v řízení, které proběhlo v souladu se zákonem. Žalovanému lze přisvědčit, že řízení před správními orgány je třeba posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Zásada jednotnosti řízení bývá soudy často akcentována v reakci na námitku, že odvolací správní orgán nepřipustně zhojil vady řízení před prvostupňovými správními orgány či vady jimi vydaných rozhodnutí, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. Jedná se však o případy, kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně schází toliko vypořádání se s některou námitkou, dílčí relevantní skutečností, nebo případy, kdy je argumentace správního orgánu I. stupně nesprávná či nepřesná a odvolací správní orgán ji nahrazuje argumentací vlastní při zachování práva účastníků vyjádřit se ke změně.

39. Pokud však rozhodnutí správního orgánu I. stupně vykazuje takové vady, že z něj vůbec není zřejmé, jakými úvahami se orgán I. stupně při vydání tohoto rozhodnutí řídil, je nepřezkoumatelné. V takovém případě odvolacímu orgánu nezbývá, než jej postupem dle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně. Vyhodnotí-li odvolací správní orgán, že je odvoláním napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť v něm schází naprosto zásadní úvahy odůvodňující výrok rozhodnutí, není oprávněn postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ačkoli usoudí, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obstat může. Je totiž nemyslitelné, aby odvolací správní orgán nejprve sám zformuloval klíčovou argumentaci odůvodňující výrok prvostupňového rozhodnutí a vzápětí tuto vlastní argumentaci podrobil přezkumu.
40. Právě to se však v posuzované věci stalo, jak soud výše popsal. Žalovaný totiž, přestože uvedl, že správní úvaha podporující výrokovou část rozhodnutí v rozhodnutí magistrátu chybí, což v předchozích fázích řízení vždy považoval za jednoznačný důvod pro zrušení rozhodnutí magistrátu, rozhodl se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela úlohu magistrátu suplovat a podstatnou část odůvodnění místo něj do rozhodnutí magistrátu doplnit a vložit. Žalobce v této souvislosti v žalobě přiléhavě citoval z relevantní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví, která s odkazem na zásadu dvojinstančnosti řízení připouští možnost toliko dílčích korekcí či doplnění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nikoli však jeho podstatné nahrazení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, či ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47 a v něm citovaná prejudikatura). Rozsah a obsah doplněného odůvodnění v posuzovaném případě však přípustný rámec „dílčích korekcí“ výrazně překračuje. Nadto nemůže obstat ani tvrzení žalovaného, že se magistrát „...sice vypořádal s námitkami odvolatelů...“, neboť doplněná část odůvodnění je právě z většiny reakcí na odvolací námitky žalobce, která v rozhodnutí magistrátu scházela, a která byla důvodem podaného odvolání.
41. Jakkoli lze porozumět snaze žalovaného ukončit vleklé řízení věcným a nikoli procesním rozhodnutím, nelze jím zvolený postup aprobovat. Jelikož má popsána vada vliv na zákonnost rozhodnutí, je sama o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a současně okolností vedoucí k postupu soudu dle § 78 odst. 3 s. ř. s., tj. ke zrušení i rozhodnutí prvostupňového, neboť žalovanému by s ohledem na soudem vyjádřený závěr nezbylo než postupem dle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. rozhodnutí magistrátu zrušit.
42. Uvedený kasační důvod nicméně nebrání soudu vypořádat se též s některými dalšími žalobními body, neboť žalobce namítal nejen to, že žalovaný nepřipustně chybějící úvahy magistrátu nahradil, nýbrž také to, že i úvahy žalovaného jsou nedostatečné a v mnohých

ohledech se s námitkami žalobce nevypořádávají, což činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

43. Předně krajský soud shledal důvodnou námitku, že se žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce žalobce, že s ohledem na změny projektové dokumentace, které nastaly po zpracování hydrogeologického posudku Ing. T., již nedošlo k novému posouzení vlivu stavby *Nádrže* na nemovitosti žalobce, jak bylo vyžadováno podmínkou územního rozhodnutí. Žalobcům soud přisvědčuje, že pokud hydrogeologický posudek vymezil podmínky zaručující absenci negativního ovlivnění stávajících hydrogeologických poměrů a režimu podzemní vody ve vazbě na nemovitost žalobce (bod 5.3 posudku), pak bylo nezbytné, aby projektová dokumentace těmto podmínkám (zárukám) odpovídala. Změněná projektová dokumentace počítající s nižší těsnící jílovou vrstvou nad šterkovým podložím sice korespondovala s výsledky hydrogeologického průzkumu, ten se však nijak nevyslovil k tomu, zda i snížená těsnící vrstva dna *Nádrže* představuje záruku neovlivnění hydrogeologických poměrů. Ačkoli žalobce na tuto skutečnost setrvale upozorňoval a hydrogeologického posouzení změněné projektové dokumentace se dožadoval, žalovaný pouze odkázal na zprávu o výsledcích průzkumu, která však na námitku žalobce řádnou odpověď neobsahuje. Odkaz na podmínku přítomnosti hydrogeologického dozoru při provádění stavby dle § 115 odst. 1 stavebního zákona není z pohledu podmínky územního rozhodnutí dostačující, neboť není hydrogeologickým posouzením, které podmínka vyžaduje. Magistrát byl dle krajského soudu povinen vyžádat aktualizaci předmětného posudku, která by na změnu projektové dokumentace reagovala.
44. S ohledem na skutečnost, že žalobce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí předložil oponentní znalecký posudek, bude nyní povinností magistrátu jeho závěry vyhodnotit a případně je s posudkem Ing. T. konfrontovat. Dospěje-li magistrát k tomu, že závěry předloženého posudku nemohou obstát, musí vysvětlit, z jakého důvodu tomu tak je. Pokud magistrát stavbu *Nádrže* opětovně povolí, je povinen dostát podmínce územního rozhodnutí, jak je uvedeno výše, tj. opřít závěr o absenci dotčení hydrogeologických poměrů v lokalitě ve vazbě na nemovitosti žalobce o hydrogeologické posouzení.
45. Žalobce rovněž důvodně vytknul žalovanému, že námitky žalobce uplatněné v podání ze dne 5. 12. 2016 (nezahrnutí podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany přírody do výroku rozhodnutí, vydání rozhodnutí bez předchozích čerpacích zkoušek či monitorovacího vrtu, nesrovnalosti v sondách a posudcích Ing. T., nevydání povolení k zasypání původního ramene vodního toku Ř., nevypořádání se s posudky Ing. Z.) označil v rozporu se skutečností za magistrátem vypořádané. Reakce na tyto námitky v rozhodnutí magistrátu nenalezl ani krajský soud. Tyto námitky vypořádal až žalovaný ve výroku svého rozhodnutí, jímž doplňoval chybějící argumentaci magistrátu. Pokud se námitky žalobce, uplatněné v uvedeném podání shodovaly s již dříve uplatněnými námitkami, které dle názoru žalovaného již vypořádány byly, byl povinen odkázat na konkrétní pasáž (odstavec) rozhodnutí magistrátu, kde by mohl žalobce odpověď na námitku nalézt, a nikoli „odbyť“ zcela konkrétní námitku obecným odkazem na dostatečnost odůvodnění rozhodnutí magistrátu a nepřehlednost spisu, jak učinil v bodě 1) na str. 15 napadeného rozhodnutí. Magistrát je proto povinen posoudit důvodnost těchto námitek v novém rozhodnutí posoudit.
46. Dále soud považuje za nezbytné se souhrnně vyjádřit k námitkám týkajícím se závazného stanoviska orgánu ochrany přírody. S žalovaným lze sice souhlasit, že odborná stránka stanoviska ve smyslu její správnosti přezkumu vodoprávního úřadu nepodléhá. Správní

orgán, který řízení vede, je však oprávněn (a povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení. Směřuje-li proti obsahu závazného stanoviska odvolání, je podle § 149 odst. 5 s. ř. odvolací orgán povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, č. 3018/2014 Sb. NSS „nevypořádá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 (odst. 7 – pozn. aut.)... předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu totiž není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil.“ Žalovaný tudíž nebyl oprávněn toliko konstatovat, že námitky žalobce směřují vůči obsahu závazného stanoviska, nýbrž ověřit a přezkoumatelně zdůvodnit, zda a jak se nadřízený orgán s námitkami žalobce v potvrzujícím závazném stanovisku vypořádal. V posuzovaném případě tak byl žalovaný povinen tak učinit obzvláště pečlivě, neboť v přezkumném řízení, jak v napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal, bylo konstatováno, že závazné stanovisko ze dne 15. 8. 2012 je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný však obsah potvrzujícího stanoviska nijak nehodnotil (pozn. dokonce jej neučinil ani součástí předloženého správního spisu, součástí spisu se stalo jako příloha žalobce), byť bylo dne 6. 2. 2018 nadřízeným orgánem ochrany přírody (bez čísla jednacího, označené jako interní sdělení) vyhotoveno. Uvádí-li žalovaný v bodě 8) na str. 19 napadeného rozhodnutí (zřetelně v souladu s názorem nadřízeného dotčeného orgánu), že obsah závazného stanoviska z roku 2012 nebylo možné podrobit argumentaci uvedené v posudcích Ing. Zimové, neboť ta pochází až z let 2013 a 2015, jedná se o závěr zcela mylný. Proces vydávání závazných stanovisek a jejich přezkum není omezen žádnou „koncentrací řízení“, jak žalovaný dovozuje. Nadřízený orgán je povinen se s obsahem námitek účastníků i s jimi doloženými podklady, které závěr závazného stanoviska zpochybňují, povinen řádně vypořádat. Konečně krajský soud také upozorňuje, že jsou-li obsahem závazného stanoviska stanoveny podmínky nejen pro umístění, ale také pro realizaci stavby, je magistrát povinen je učinit součástí výroku rozhodnutí.

47. Krajský soud rovněž nesouhlasí s žalovaným, že žalobci nepřísluší zpochybňovat technickou stránku projektové dokumentace stavby, neboť za technickou stránku dokumentace ručí projektant. S námitkami žalobce vůči projektové dokumentaci, podpořenými posudkem Ing. L., se byl magistrát povinen vypořádat a případně v součinnosti s autorem projektové dokumentace vyvrátit jejich důvodnost, neboť se jednalo o tvrzení o vážném riziku ovlivnění žalobcovy nemovitosti a funkce jeho studní.

D) Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud proto uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a která je důvodem pro zrušení rozhodnutí prvostupňového dle § 78 odst. 3 s. ř. s. Současně shledal rozhodnutí žalovaného ve výše uvedených ohledech nepřezkoumatelným a některé

jeho závěry věcně nesprávnými. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud vrací věc k dalšímu řízení žalovanému, který věc obratem předá magistrátu. Správní orgány obou stupňů jsou v dalším řízení právním názorem soudu vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 20 456 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (žalobce byl úspěšný i s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby) a 2) náklady za zastupování advokátem ve výši 16 456 Kč, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 12 400 Kč za 4 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby a sepsí dvou replik (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1 200 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 300 Kč za každý úkon právní služby, a dále náhrada za DPH z odměny a náhrad ve výši 21 % (2 604 Kč), neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.
50. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.
51. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení těmto osobám žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 29. října 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.